

СТИХОТВОРЕНИЯ

1844—1849

1. СТАНИ, СТАНИ, ЮНАКЪ БАЛКАНСКИ!

Стани, стани, юнакъ балкански,
Отъ сънъ дълбокъ се събуди,
Срещу народа отомански
Ти българитѣ поведи!

И тъй ний много претърпѣхме,
Но стига толкозъ да търпимъ,
Да бждемъ пакъ, каквито бѣхме,
Ил' всинца да се изтрѣбимъ!

Но сълзи кървави пролива
Въвъ робство нашиятъ народъ,
Високо той рже простира
Да го избави вишний Богъ!

До кога братя да се губимъ?
Защо да се не съберемъ?
Така ли вѣчно ще се трудимъ
И въ робство всинца да измремъ?

Я вижте, братя, погледнете
На ближнитѣ намъ племена!
Отъ тѣхъ добъръ примѣръ вземете
Какъ се прославятъ имена!